

b) § 281 tr. ř. namítá stížnost, že obžalovaný jako bývalý příslušník rak. uher. mocnářství nesmí býti dle § 92 mírové smlouvy St. Germainské stíhán pro politické chování projevované v době od 28. července 1914 do uznání státní svrchovanosti čsl. státu nad územím, »na které původně činilo nárok »Německé Rakousko« a které teprve čl. 54 mírové smlouvy postoupilo čs. republice«. Stížnost tu přehlíží, že Jihlava leží v historickém území českého státu, nad nímž vykonává čs. republika státní svrchovanost již od státního převratu z října 1918 a přehlíží, že cit. § 92 mírové smlouvy mluví o politickém chování, kdežto obžalovaný je stíhán pro čin spadající pod zákon trestní. Pokud se jedná o přečin podle § 305 tr. zák., bylo zmatečnĕ stížnost zavrhnouti. Jinak dlužno zmatečnĕ stížnosti přisvědčiti. Odsouzení pro přestupek podle § 3 shrom. zák. není potud odůvodněno, pokud byl obžalovaný obviněn, že odbýval shromáždění pod širým nebem na náměstí. Jak vyplývá ze zjištění nalézacího soudu, ukončil se průvod na náměstí, a nelze proto mluvit o tom, že by zde bylo se odbývalo nějaké shromáždění, a zejména, že by zde znova obžalovaný byl takové shromáždění uspořádal. Zbývá proto jenom faktum, že uspořádal průvod z K. do Jihlavy. Nehledě ani k tomu, že nalézací soud zjistil jenom faktické pořadatelství veřejného průvodu se strany obžalovaného, nelze tu mluvit ještě o zvláštní jeho činnosti proti shromáždovacím zákonu, poněvadž po objektivní stránce jest veškerá činnost, zapovězená zákonem shromáždovacím, obsažena již v činnosti, ve které byla shledána skutková podstata podle § 305 tr. zák. Jedná se i zde o průvod zakázaný, k čemuž přistupuje jen, že tento průvod měl tendenci provokativní, protistátní a protičeskou.

Čís. 571.

Schvalovati lze (§ 305 tr. zák.) nezákonné a nemravné skutky též činy konkludentními.

(Rozh. ze dne 15. října 1921, Kr II 55/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnĕ stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 26. listopadu 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci shledává stížnost v tom, že soud prvĕ stolice neprávem shledal ve zjištěném jednání obžalovaného skutkovou podstatu přečinu dle § 305 tr. zák., který předpokládá, by pachatel úmyslně se pokoušel zviklati druhé osoby v jejich etických a právních náhledech. První soud prý neodůvodňuje, jak dospěl k přesvědčení, že obžalovaný tím, že míchal holí v kalužině krve zavražděného vojína a posupně se při tom smál, schvaloval vraždu. Jednání to lze v nejnepříznivějším případě dle názoru stížnosti obžalovaného kvalifikovati jako policejní přestupek. Stížnost není odůvodněna. Jest zjištěno, že v Jihlavě byly v době demonstrací, jimž padly za oběť i lidské životy, dva tábory, z nichž

jeden dával na jevo soustrast a soucit s nevinnými oběťmi bouří, druhý buď zřejmě nebo mlčky se s demonstracemi stotožňoval a jednání těch, jichž vinou byly zmařeny lidské životy, schvaloval. K těmto druhým patřil také obžalovaný. Tím, že míchal holí v kaluži krve zavražděného vojáka, ačkoliv viděl, že je z piety k mrtvému ozdobena věnci a že obecnost, v jisté vzdálenosti opodál stojící, projevuje památce mrtvého úctu — že se obžalovaný při tom kousavě (posupně) smál a dokonce i vyplivnul, dal zřejmě na jevo opovržení k zavražděnému, projevil, že nezasluhuje soucitu a soustrasti pro tragický osud, naznačil, že správně jednali ti, kdož život jeho zmařili, čili jinými slovy, schvaloval jednání těch, kdož usmrcení vojínovo přivodili, vyjádřil uspokojení nad vraždou, činem v zákoně zapovězeným, a to takovým způsobem, že jednání jeho mohlo zvíklati mravní nebo právní názory jiných. Oproti vývodům stížnosti dlužno zdůraznit, že jednání obžalovaného daleko vybočuje z mezí pouhého hrubě beztaktního chování nebo demonstrativního jednání, zakládajícího přestupek policejní. Po stránce subjektivní zjistil první soud a také odůvodnil, že obžalovaný jednal v plném vědomí, že schvaluje čin zákonem zapovězený. Jako formálně vzdělaný absolvent střední školy musil si býti vědom toho, že jeho čin může zvíklati osoby ve smýšlení dosud neustálené neb osoby mravně mělce založené vůbec v přesvědčení a názoru na to, co je mravné a v zákoně dovolené a co, nikoliv. První soud neposoudil věc nesprávně, shledal-li v činu obžalovaného objektivní a subjektivní náležitosti skutkové podstaty přečinu dle § 305 tr. zák. a bylo proto zmateční stížnost obžalovaného jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 572.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Veškeré hospodaření cukrem jest podrobena vlivu státní správy.**

(Rozh. ze dne 17. října 1919, Kr I 964/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mostě ze dne 11. září 1920, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvě stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný nakoupil od neznámých lidí cukr po 6, 8 a 10 K za 1 kg, že jej, aby nevzbudil zdání, jakoby prodával aprovisační cukr draže, než bylo předepsáno, chtěl prodati se zcela nepatrným ziskem v Karlových Varech a že jej proto Oskar P. naložil dne 10. června 1920 v bedně s označením »prací prášek« a v bafochu na svůj vůz, aby s ním jel do Karlových Var, při čemž obžalovaný jel sebou, že však cestou stávkující dělníci vůz zastavili a bednu i bafoch zabavili, při čemž vyšlo na jevo, že v tom i onom byl cukr. Skutkové podstaty přečinu